

Editor: Călin Vlasie

Redactor: Ioana Bogdan

Tehnoredactor: Adriana Vlădescu

Prepress: Marius Badea

Coperta colecției: Ionuț Broșțianu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

EFRIM, ADELA

Și moartea scrie uneori poeme / Adela Efrim. - Pitești :

Paralela 45, 2016

ISBN 978-973-47-2289-1

821.135.1-1

adela efrim

și moartea scrie uneori poeme

atât de obișnuit cât să își ia lumea în rucsac, să o facă
bumerang de iluzii, ce îl pălesc fix când sună ceasul la
6 dimineața

CUPRINS

jack / 5
adagio / 6
candela / 7
lampagiul / 8
șotronul / 9
nopti / 10
madame / 11
atât de / 12
voi / 13
ordin / 14
post-it / 15
neglijență / 16
dare de seamă / 17
păpădiile acelea... / 18
strigăt / 19
maidanul ei de viață / 20
veșnicie / 21
tristețea / 22
insomniacul / 23
trup / 24
ochii minții / 25
muzica / 26
halte / 27
dor nebun / 28
minciuna / 29
plămădire / 30
adela / 31
astm / 32
rezervat / 33
trecerea / 34
orbi / 35
așa târziu a înțeles / 36
imunitate / 37
fericire la ofertă / 38
fiindcă suntem datori cu această viață / 39
bifez fericirea / 40
incantație / 41

încredințez corbilor amintirile / 44

sonată / 45

cruce cu roșu, așa spunea bunica / 46

ultimatum / 47

o zi cât se poate de normală / 48

încovoiată de tăceri / 49

în drum spre job / 50

poem sec / 51

un biet argint / 52

am pus la încolțit / 53

revedere / 54

raid / 55

năluciri / 56

un escu / 57

poetul / 59

jack

Vântul şuieră
şăgalnic
îmi cuprinde coapsele
precum
vrejul de fasole
şi scara nu e atât de înaltă
să urc până la cer
cu palmele
desfăcute
degetele-mi par franjuri
ale rochiei
ce îţi fură
privirea
când vântul
se băgă
în seamă
să răscolească
basmе

Mergeam pe stradă
de ore
rămăsesem dezgolită
de orice gând
ninoarea
invada atâta alb
(normal ar fi fost să mă orbească)
deținea
de altfel
monopolul purității
așadar
nu putea fi vorba de o concurență
neloială
și totuși
mă simțeam secată
6 | gândurile mele
deveniseră
întâiul preludiu
de Bach

candela

Vreau să schimb
mirosul muced al încăperii
cu cel al iernii
deschid fereastra
asprimi de ger
mă încolțesc
iute
își găsesc loc
dîmprejurul gâtului
respirația mi-e încetă
ochii mi se închid ușor
ca la o ultimă adormire
sunt lividă
spaima că aș putea muri înghețată
mă tulbură
și atunci
îmi deschid pumnul
precum asul din mânecă
țin ascunse acolo
ultimele trăiri și o
candelă

8 | Trece pe strada mea la aceeași oră
nu-și permite să întârzie
își face rondul
aprinde luminile și apoi dispare
reapare în fiecare zi la aceeași oră
în aceeași rutină
este plătit pentru ceea ce face
și
niciodată nu pune întrebări
știe că luminile trebuie aprinse
pe aceeași stradă
uneori pustie
indiferent dacă cineva are sau nu nevoie de asta
când se îmbolnăvește
face schimb de tură cu luna
numai că
ea
se lasă prinsă de eclipsă
ne aruncă în pană de inspirație
ni se face frig în noi
de atâta negură
și atunci
devenim lampagiii
aceleiași rutine

niciodată nu întrebăm
doar luminăm
străzi pustii

și nimeni nu are nevoie de asta

șotronul

Nu e nevoie să lărgiți străzile acestea
le spun,
încăpem și noi, și visele
picamărele mă astupă, însă
nu avem nevoie de mai mult spațiu

(ei își întind planul de urbanism)
nu,
vă rog,
măcar pânza aceasta de păianjen să rămână
este dulcea noastră povară
betoanele
astupă ultimul
pătrat al șotronului
desenat pe asfalt
de veți preschimba
strada
pavajul
culorile
viața
nu veți putea pietrifica
suflete de copil
în beton armat
cuvintele mele sunt
molozul ce acoperă
caldarâmul